

Οτι εγεννηθην ως ασκος εν παχνη, τα δικαιωματα σου ουκ επελαθομην. Ελεησον με, Κυριε.

Νειωτερος εγω ειμι, και εξουδενωμενος, τα δικαιωματα σου ουκ επελαθομην. Αλληλουια.

Μετα των Αγιων αναπαυσον, Χριστε, την ψυχην του δουλου σου, ενθα ουκ εστι πονος, ου λυπη, ου στεναγμος, αλλα ζωη ατελευτητος.

Βιτσεντζος Κορναρος, Ερωτοκριτος Β 539—46, 1248—56

Και σαν πουλακι ουτε βραχει και χαμοκουκουδισει
κι ο ηλιος εβγει να το δει, να το ζεστοκοπησει,
κατσει ζημιον ε ψηλο δεντρο και γλυκοκελαηδησει,
κι απλωσει τα φτερουγια ντου, το στήθος πιπιρισει,
ζερω δεξα γη κι ουρανο χαιραμενο ξανοιξει,
σημαδι τση παρηγοριας και τση χαρας του δειξει·
ετσι κι αυτηνη χαρηκε με γνωση να λογιασει
τοτες τον ηλιο αναδια τζη, οπου τση διδει βραση.

☆

Την ωρα που ο Αυγερινος πασιχαρος προβαινει,
κι απο τση γης το προσωπο η σκοτειναγρα θβαινει,
και τα πουλια χαμποπετουν κι αναγαλλιουσιν ουλα,
ποιο καθεται ε χλωρο κλαδι, ποιο ε δενδρο, ποιο ε χαρακι,
και το σκοπον του κιλαηδει πασα λογης πουλακι,
και με τη σιγανη λαλια τον ηλιο προκαλουσι,
και πεθυμουσι γληγορα να βγει να τονε δουσι,
η Αρετη σηκωθηκε, το παραθυρ ανοιγει,
και την αυγη τη λαμπιρη με τη χαρα ξανοιγει.

Αλ. Παλλης (μεταφρ. Ιλιαδας 243—50)

...πουχε πενηντα μεσα του γιατακια στην αραδα
απο πελεκητοπετρα, και του Πριαμιου μεσα
οι γιοι πλαγιαζανε κοντα στα λατρευτα τους τερια·
και για τις κορες παλε εκει μες στην αβλη απ αντικρυ
ειταν ανωι και δωδεκα γιατακια στην αραδα
απα πελεκητοπετρα, και του Πριαμιου μεσα
πλαγιαζαν οι γαμπροι κοντα στα λατρεφτα τους τερια...

Διονυσιος Σολωμος

& τον φοβουντου ονιδά.

92

95

το πεδαχου οταν αρχισυ
το κολιμπις να μαθι
ο κολιμπιστις στα βαθι
με το χερι το οδιγα.

& εφθασε & το πελαλο εθωρουσε
αχνι & με το χερι επεινε κιμα

το αφυνν, το προσεχου
& αν υδιτο οπος διλιαζη
εφθις τρεχι & τ' αρπαζη

Χαφνα κοσμή γλιχίφονι που κοβί
την λευκίν της νηκτος βαθιά γαληνί
η γηνέκα: πιάσμενι απο τον ερο
μοναχι την ακουι & λαχταρίζη.
λευκη γαλήνη.